

ANNE KOTOKORPI

*Rakkautta
kukkien kätkössä*

Anne Kotokorpi

Rakkautta kukkien
kätkössä

Saga Egmont

Rakkautta kukkien kätkössä

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2025, 2026 Anne Kotokorpi ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727362731

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1

Sormet multa

– Hyvää huomenta, Nuppuseni! Mitä kukkia tänään laitetaan? Kukkatukun auto oli ajanut kukkakaupan eteen, kuten joka viikko. Kuljettaja Pekka asteli hyväntuulisena sisälle, ja Nuppu ojensi hänelle kahvikupin. He ehtivät joka viikko vaihtaa muuttaman sanan, vaikka Pekan matka jatkui pian jo seuraavaan paikkaan.

– Se on sitten kesä, Pekka lausui ääni väristen kuin runoilijalla.

– Vihdoinkin, Nuppu säesti. – Pian saan työntää kädet multa. Tänään pääsen viljelypalstalle. Se on paras hetki keväällä.

– Kylmähän nyt on ollut, Pekka sanoi, – mutta sää lämpenee tällä viikolla. Eikö sinulla ole ollut vuokrapalsta jo monta vuotta?

– Yhtä kauan kuin kukkakauppa, neljä vuotta. Siitä on etua, kun saan pitää samaa palstaa, ei tarvitse kaikkea aloittaa joka kesä alusta.

Nuppu oli nuoresta iästään huolimatta jo kokenut kukkakauppias ja puutarha-alan ammattilainen. Pekkakin oli vanha tuttu jo

Nupun lapsuudesta, kun kukkakauppaa pitivät hänen vanhempansa. Nuppu arvosti miehen asiantuntemusta.

Nuppu valitsi autosta täydennystä kukkakaupan leikkokukka-valikoimiin: ruusuja, neilikoita, krysanteemeja. Hänen vanhemmillaan oli pari kasvihuonetta, sieltä tulisi kesäkukkia. Äitienpäiväruuhka oli onneksi ohi, seuraavana alkaisi kesäkukkasesonki. Innokkaimmat kotipuutarhurit olisivat halunneet istuttaa kukkansa jo pihalle, mutta Nuppu toppuutteli asiakkaitaan. Pakkaset saattoivat viedä kaiken yhdessä yössä. Onneksi oli ihana orvokki: se kesti vaikka pakkasen puraisun, ja orvokkeja Nuppu myikin kymmenittäin joka päivä.

Pekka lähti jatkamaan matkaa. Nuppu avasi kaupan, ja ensimmäinen asiakas odottikin jo ovella. Suurin osa Nupun asiakkaista oli asioinut kaupassa jo vuosia, jopa vuosikymmenen. Nuppu oli jatkanut kukkakaupan pitoa vanhempiensa jälkeen, mutta halusi uudistaa valikoimaa ja palvelua. Nupun erikoisuus olivat ”syötävät kimput”, joita tilattiin jopa muualta Suomesta. Kimput olivat kuitenkin melko työläitä tehdä, vaikkakin niistä sai hyvin rahaa. Silti joskus oli pakko rajoittaa tilauksia, aika ja voimat eivät kerta kaikkiaan riittäneet. Nupun kesä oli kiireinen, ja palstaviljely vei kaiken vapaa-ajan, mitä kaupalta jäi.

Ensimmäisenä päivänä palstojen vuokraajat olivat paikalla kaikki. Yhdistyksen sihteeri opasti viljelijät palstoilleen ja piti lyhyen infotilaisuuden. Oli mukava tavata entiset ja nykyiset multasormet. Jatkossa väki kävi tiluksillaan eri aikoina, eikä heitä välttämättä tavannut kuin sattumalta.

Nupulla oli maata aari, ei siis mikään suuri alue. Isä oli ihmetellyt Nupun intoa ottaa mokoma pieni pläntti hoitaakseen:

– Enemmän vaivaa kuin hyötyä. Voithan sinä viljellä kotona kasvihuoneessa ja pellolla, mitä haluat.

Nuppu oli kuitenkin pitänyt päänsä. Palsta oli aivan hänen asuntonsa vieressä. Hän asui kerrostalon alimmassa kerroksessa. Keittiön ikkunasta näki kasvimaalle. Kesällä tosin kasvusto peitti näköalan. Nuppu pistäytyi palstallaan aamuisin ja iltaisin. Vii-
konloppuna hän vietti siellä aikaa tuntikausia. Hän oli saanut hyviä ystäviä, puhumattakaan mainiosta sadosta. Kaikki vuodet eivät olleet tietenkään aina ihanteellisia, se oli vain hyväksyttävä, jos ylipäänsä halusi viljellä.

Linnut visersivät kuin sademetsässä, ja koivuissa oli aavistus vihreää. Muutamassa päivässä lehdet saattaisivat ampaista kasvuun, jos sää vielä lämpenisi. Luonto oli niin ihana, että Nuppu tunki kävelevänsä metrin maan pinnan yläpuolella.

Hän haki saappaat kotoaan, vaihtoi vaatteet ja otti varastosta lapion ja haravan. Oli mielenkiintoista nähdä, mihin kuntoon kasvimaalla oli jäänyt talven jäljiltä. Nuppu oli istuttanut tontilleen myös muutaman monivuotisen kasvin, koska hän käytti kimp-puihinsa pensaiden lehtiä. Kunpa ne olisivat elossa.

– Hohoi, Nuppu! Tules tänne, tyttö, kahvi on valmista!

Nuppu hymyili ja nosti kättään. Irma ja Kalle olivat jo asettuneet mukavasti tuoleihinsa. Pienellä pöydällä oli posliiniset ruusukupit ja pullia. Irma ei tinkinyt tyylistään edes haastavamissa olosuhteissa. Nuppu ei ollut koskaan nähnyt Irmalla paperimukeja. Pariskunta nousi halaamaan Nuppua.

– Pitkästä aikaa... Olipa kurja talvi, Irma sanoi.

Irma oli kaatunut syksyllä ja murtanut ranteensa. Onneksi käsi oli parantunut hyvin. Vaikka hänellä ja Kallella oli molemmilla ikää yli kahdeksankymmentä, he jaksoivat hoitaa palstojaan mainiosti. Irma ja Kalle olivat tavanneet toisensa palstalla. Heillä oli ollut samat vierekkäiset palstat jo vuosia. Vähitellen ystävyys

oli syventynyt, ja nyt he olivat pari. Nupun palsta oli heidän paltansa vieressä.

– Et ole varmaan kuullut, että Martta kuoli talvella, Irma sanoi.

– Marttankin palsta oli sinun paltasi vieressä. Se on nyt vapaana, luultavasti saat uuden naapurin.

– Eikä? Kauheaa, Nuppu sanoi ja huomasi häpeäkseen ajattelewansa paitsi Marttan kuolemaa, myös sitä, että saisi uuden viljelijän viereensä.

Entä jos se olisi joku rasittava hölmö? Martta oli ollut sääntillinen, toiminut sääntöjen mukaan, kitkenyt rikkakasvit ja jakanut satoaan. Lievä huolestuminen valtasi Nupun mielen.

– Äläs nyt maalaile piruja seinille, Irma nauroi, kun huomasi Nupun otsan rypistyvän. – Katsotaan, kuka sieltä tulee. Kohtahan se nähdään. Toivotaan, että se on joku salskea poikamies. Minulla kävi aikoinaan tuuri, kun sain tämän Kallen, Irma sanoi ja katsoi lämpimästi vieressä istuvaa miestään.

Kalle oli tapansa mukaan hiljaa, mutta pieni hymynkare paljasti hänen olevan mielissään Irman sanoista.

– Minulla ei ole aikaa seurustella, Nuppu sanoi topakasti.

– Sen takia onkin hyvä, että miehellä on samat harrastukset, Irma vastasi yhtä napakasti.

Nuppu ei sanonut mitään, mutta epäili suuresti nuorten miesten intoa paltstaviljelyyn. Tälläkään alueella ei ollut muita nuoria kuin hän. Loput olivat keski-ään ylittäneitä mummoja ja pappoja. Joten todennäköisyys sille, että viereen tupsahtaisi joku uljas nuori isäntä, oli häviävän pieni.

Nupun vanhemmat olivat jo tovin vihjailleet, että olisiko aika etsiä kumppani. Puutarhaopistossa opiskellessaan Nupulla oli ollut säpinää erään Mikon kanssa, mutta suhde oli kuivunut kasaan, kun Mikko lopetti opinnot. Mies ei jakanut Nupun intohimoa

puutarhanhoitoon. Ehkä sellaista miestä ei ole olemassakaan, joka jakaisi, Nuppu ajatteli hieman surullisena.

Palstoille valui vähitellen ihmisiä lisää. Suurin osa oli vanhoja tuttuja keskenään. Alue ei ollut kovin suuri, ja vuokraajien vaihtuvuus oli pientä. Nupun viereinen palsta näytti kuitenkin autilta ja surulliselta. Martta oli pitänyt maan hyvässä kunnossa, ja Nuppu aprikoi, saisiko kenties vuokrata sen omansa jatkoksi. Hän tavoitteli katseellaan yhdistyksen sihteeriä kysyäkseen asiasta. Sihteeri oli kuitenkin alueen kauimmaisessa nurkassa juttelemassa jonkun uuden vuokraajan kanssa. Nuppu päätti odottaa, kunnes sihteeri tulisi heidän luokseen.

Ajan voisi käyttää hyödykseen. Nuppu otti lapion käteensä ja alkoi kääntää maata. Kesävihannekset voisi istuttaa ja kasvattaa aluksi harson alla. Kesäkukat ehtisi myöhemminkin. Mansikat olivat hyvällä alulla, ja marjapensaissakin oli isot silmut. Hyvältä näyttää, tuumi Nuppu tyytyväisenä.

– Täällä ollaan jo työn touhussa? sihteeri Alisa Joki tervehti iloisesti.

Nuppu nousi ylös.

– Mukavaa nähdä, Nuppu, sinä se jaksat ahkeroida vuosi vuoden jälkeen. Se on mahtavaa.

Alisan vieressä seisoj mies, nuori mies, totesi Nuppu yllättyneenä – ja erittäin komean näköinen. Ehkä Irma oli sittenkin oikeassa? Kohtaloko toi hänelle kumppanin, viherpeukalon?

Nuppu tarkasteli miestä päästä jalkoihin. Ensimmäkin tämän jaloissa oli ruskeat kalliin olaiset nahkakengät. Suorat housut, kauluspaita, mutta ei sentään kravattia. Olikohan mies nyt ihan oikeassa paikassa?

– En tiedä, kuulitko jo, mutta ikävä kyllä Martta menehtyi

viime talvena, sihteeri sanoi ja näytti aidosti surulliselta. – Martan palsta on nyt vapaana, ja löysimme siihen jo uuden vuokralaisen.

Nuppu oli yhtenä kysymysmerkinä. Tarkoittiko sihteeri, että tämä prinssi Uljas alkaa viljellä maata hänen vieressään. Jestas! Paistoi se aurinko joskus risukasaankin... Jihuu! Nupun teki mieli tuulettaa.

Mies katsoi Nuppua uteliaasti ja hymyili ystävällisesti. Hän ojensi kätensä: – Kimi Merikanto.

Nuppu otti hanskan pois, ja he käittelivät. Nuppua harmitti, että oli puutarhatamineissaan ja huivi päässä. Onneksi hänellä oli edes hiukan ripsiväriä. Hän hymyili niin kauniisti kuin osasi.

– Nuppu Björk.

– Niin, no... itse asiassa tämä Kimi ei ole vuokralainen, Alisa jatkoi. – Hän vain edustaa vuokralaista täällä tänään, koska varsinainen vuokraaja ei päässyt vielä tänään paikalle.

Niinpä tietenkin, Nuppu ajatteli pettyneenä. Varsinainen vuokralainen on varmaankin sitten Kimin isoäiti. Tai isoisä. Johan se nyt olisikin ollut maailman kahdeksas ihme, että joku nuori komistus tulisi kasvimaalle pyllistelemään koko kesäksi. No, aina ei voi voittaa. Nuppu toivoi, ettei pettymys paistanut hänen kasvoiltaan liian ilmeisenä.

Sihteeri lähti jatkamaan matkaansa toisille palstoille. Kimi jäi palstalle seisomaan. Hän katseli ympärilleen ja näytti epätietoiselta. Hänen hienot kenkensä olivat jo multaiset, ja lahkeissakin oli joitain ruohotupsuja.

– Pitäisikö minun tehdä tässä vielä jotain?

Kimi osoitti sanansa Nupulle.

– No alkuun voit vaikka kääntää maan ja nyhtää kaikki rikkaruohot, Nuppu tokaisi.

Kimi hymähteli huvittuneena. – Enhän minä mitenkään voisi riistää sitä iloa viljelijältä.

– Kuka se varsinainen vuokraaja sitten on? Nuppu kysyi. Härkää sarvista. Vaikka eipä se hänen tilannettaan muuksi muuttanut.

– Viljelijä on sellainen herra kuin Pyry Koivu. Etkö sinä ollut Björk? Hassua, olette molemmat koivuja.

Hassuapa tosiaan. Nuppua ei naurattanut. Pyry Koivun nimi-kin kuulosti aivan jääkiekkoilijalta. Se ei tiennyt hyvää. Olisiko sopimatonta kysyä Pyryn ikää...? Voisi kuvitella, että Pyry oli nuori kaveri.

– No, me tapaamme Pyryn kanssa sitten myöhemmin, Nuppu sanoi.

– Varmasti. Pyry muuttaa tänne viikonloppuna. Hän sai työpaikan meidän firmastamme. Tai oikeastaan saimme taivuteltua hänet meille kovan väännön jälkeen. Yksi erikoinen ehto oli, että hän halusi ehdottomasti viljelypalstan, ja tämä järjestyi paremmin kuin hyvin, koska hän muuttaa tuohon taloon.

Kimi osoitti sormellaan Nupun kotitaloa.

– Tuohon taloon?

– Kyllä, eikö ole mahtavaa? Tähän on lyhyt matka. En kyllä tajua, miksi ihmeessä joku haluaa kasvattaa suurella vaivalla omat turnipsinsa, kun kaupasta saa kaikkea, Kimi mutisi. – Ja taatusti paljon halvemmalla.

Nupun kireästä ilmeestä Kimi päätteli puhuneensa jo liikaa-kin. – Niin, eipä silti, kiva harrastushan tämä on... raitista ilmaa ja liikuntaa.

Kimi kääntyi lähteäkseen. Hän väläytti Nupulle kuitenkin vielä hurmaavan hymyn.

– Oli mukava yllätys löytää täältä pellolta tuollainen tyttö. Toivotan hyvää kesää ja runsasta satoa.

Irma ja Kalle tulivat Nupun luokse heti, kun Kimi oli päässyt auttolleen.

– Oliko tuo sinun uusi naapurisi? Vau! Irma hehkutti estottomasti. – Sinulla on kesä aikaa vikitellä tuo söpö poika omaksesi. Ei tee tiukkaakaan.

– Ei tuo tule tänne vaan joku Pyry. Hän muuttaa paikkakunnalle jostain muualta, vieläpä samaan taloon kuin minä, Nuppu puuskahti. – Varmaan joku yrmeä peräkammarinpoika.

Irma huomasi, että Nuppu oli pettynyt. Ehkä tytöllä sittenkin oli haku päällä. Nuorella naisella pitäisi olla muutakin elämää kuin työ ja puutarhaharrastus, Irma oli sitä mieltä. Mutta tuskin ketään tultiin kotoa hakemaan – tai kasvimaalta. Irma oli ihmetelty, miten Nuppu, kaunis tyttö, viihtyi päivät pitkät kasvimaalla mummojen ja pappojen seurassa. Toki nuori yrittäjä joutui tekemään pitkää päivää kaupassa. Aikaa tulisi silti jäädä huvituksiinkin.

Nuppu kylvi ensimmäiset siemenet multa. Viikonloppuna hän kylvisi loput. Aamulla piti sitoa kymmenen kimpputilausta. Perjantaista tulisi kiireinen päivä.

Päivä kaupassa oli mennyt hujauksessa. Asiakkaita oli normaalia enemmän. Lähetti haki kimppuja tasaiseen tahtiin. Nuppu ehti hädin tuskin kahvikupin nauttia, syömisestä puhumattakaan. Nuppu oli harkinnut palkkaavansa apua, mutta harvoin päivät olivat näin ruuhkaisia. Ainakaan kokopäiväistä apulaista ei voinut palkata, rahat eivät yksinkertaisesti riittäneet siihen. Äiti oli luvanut tulla lauantaina töihin, jotta Nuppu pääsisi kasvimaalleen.

Kun rakkaus puhkeaa kukkaan

Nuppu viihtyy kukkakaupassaan, mutta välillä on vaikea katsella sivusta, kun asiakkaat ostavat kukkia rakkaalleen. Kyllä Nupullekin kelpaisi, mutta kukapa sinkkunaiselle kimpun toisi? Toisaalta parisuhteelle ei olisi aikaakaan, sillä Nupun päivät on sidottu tiiviisti kukkakaupan sekä kukoistavan viljelypalstan hoitamiseen.

Yllättäen Nuppu kuitenkin saa treffikutsun kesken työvuoron, ja sitten naapuriin muuttaa komea mies, joka vaikuttaa itsekkin olevan viherpeukalo. Kun kesäyöt pitenevät, Nupun on tehtävä valintansa...

Anne Kotokorpi on suomalainen kirjailija, joka on kirjoittanut romanttisia tarinoita myös nimellä Anne Korpi.